

Adoptionsnævnets rejse til Thailand

**Rejseberetning vedrørende Adoptionsnævnets
informations- og tilsynsrejse til Thailand
i perioden 7. november – 16. november 2003**

Indhold:

Formålet med besøget.....	3
Deltagere i rejsen	3
Adoptioner fra Thailand	4
Besøg hos myndighederne (DSDW)	6
Besøg på Pyathia Babies Homes den 11. november 2003	9
Samtalen med ledelsen	10
Observationer under rundvisningen på børnehjemmet.....	11
Besøg på Pakkred Babie's Home d. 11 november 2003	12
Observationer under rundvisningen på børnehjemmet.....	13
Besøg på Vieng Ping Children's Home i Chiang Mai d. 12. november 2003.....	14
Observationer under rundvisningen på børnehjemmet.....	16
Besøg på Pattaya Orphanage, fredag d. 14. november 2003	17
Mødet med ledelsen.....	17
Indtryk af børnehjemmet	20
Frokost på Redemptorists Center og besøg i The Design Chapel (kirken)	20
Besøg på The School for The Disabled	21
Besøg på Home for Street Children.....	21
Samlet indtryk af børnehjemmene i Thailand og konklusioner	22

Formålet med besøget

I perioden 7.-16. november 2003 foretog Adoptionsnævnet en rejse til Thailand. Det primære formål med rejsen var at føre tilsyn med DanAdopts og AC Børnehjælps (herefter kaldet AC) adoptionsvirksomhed i landet.

Rejsen havde endvidere til formål at indsamle viden om lovgivningen og adoptionsprocessen i landet.

For så vidt angår vores besøg på børnehjemmene bemærkes, at nævnet tidligere har besøgt børnehjem f.eks. i Indien (2000), Vietnam (2000 og 2001), Kina (2001), Bulgarien (2001) og Hviderusland (2002). Vi har således et overordnet kendskab til, hvorledes adoptivbørn lever forud for adoptionen. Det er ikke hensigten med Adoptionsnævnets besøg i udlandet at foretage en klassificering af børnehjemmene og dermed skabe mulighed for at foretage konkrete sammenligninger mellem landene og de enkelte børnehjem. Vurderingen af børnehjemmene har derimod til formål at observere og vurdere de forhold, som vi iagttog, at børnene levede under ved vores besøg. Vi er opmærksomme på, at der er tale om meget korte besøg, hvor vi kun kan få et overordnet indtryk af børnenes opvækstvilkår, og at senere besøg kan give et andet og mere positivt eller negativt billede af de enkelte børnehjem.

Som led i forberedelsen af rejsen blev alle matchingsager for 2002 fra både de statslige børnehjem og fra Pattaya Orphanage gennemgået.

Deltagere i rejsen

I rejsen deltog følgende medlemmer af Adoptionsnævnet:

- Formand, landsdommer Vibeke Rønne
- Næstformand, kst. kontorchef Michael Jørgensen
- Overlæge i intern medicin Thure Krarup
- Direktør i Grenaa Kommune, socialrådgiver Birgit Skov-Jensen
- Overlæge i børnesygdomme og ekstern konsulent i nævnets sekretariat Lene Hesse Rasmussen

Under besøgene på de tre statslige børnehjem var nævnets delegation ledsaget af DanAdopt ved seniorkonsulent Jane Baun. AC Børnehjælp havde valgt ikke at deltage i rejsen.

Program for rejsen er vedlagt som bilag 1.

Adoptioner fra Thailand

Både DanAdopt og AC formidler børn fra Thailand. DanAdopt modtager børn fra 9 statslige børnehjem, mens AC modtager børn fra det private børnehjem Pattaya Orphanage. Ifølge de thailandske adoptionsmyndigheders statistik modtager Danmark mellem 20 og 27 børn om året (2000: 27, 2001: 23, 2002: 21, 2003: 13 (indtil rejsetidspunktet). Tallene er ikke helt identiske med nævnets statistik, men dette kan skyldes forskelle i optællingstidspunktet. AC formidler ca. 4-10 (2001:17, 2002:8, 2003:6) børn om året fra Thailand, mens Danadopt formidler 4-11 (2002:11, 2003:4) børn pr. år

Myndighederne i Thailand, der varetager opgaverne om adoption:

- Department of Social Development and Welfare, kaldet DSDW
- The Bureau of Anti-Trafficking in Women and Children, kaldet BATWC
- The Child Adoption Centre, kaldet CAC
- The Child Adoption Board, kaldet CAB

Om myndighedsstrukturen henvises til organisationsplanen, der fremgår af bilag 2.

De thailandske regler om adoption findes dels i loven, Child Adoption Act. B.E. 2522 (1979), dels i bekendtgørelsen, Ministerial Regulation no 9 B.E. 2543 (2000). Der er desuden udstukket nogle retningslinjer benævnt ”guidelines for Inter-Country adoption of a Thai Child. Loven, bekendtgørelsen og retningslinjerne er vedlagt rapporten som bilag 3.

Den overordnede adoptionsmyndighed i Thailand er DSDW (Department of Social Development and Welfare). Ingen andre end DSDW og de statslige myndigheder, der er bemyndiget hertil og de børnevelfærds-organisationer, der har licens hertil, må beskæftige sig med at formidle børn til adoption, hverken direkte eller indirekte (§ 9).

Child Adoption Center (CAC), der er en myndighed under DSDW er sekretariat for CAB – Child Adoption Board – adoptionsnævnet (§ 15).

Adoption Board (CAB) udsteder regler for Adoption Center(CAC), for de godkendte børnevelfærds-organisationer og andre organisationer (agencies concerned). CAB

godkender endvidere de konkrete adoptioner og træffer afgørelse i alle spørgsmål angående adoption af børn (§ 14).

Director General fra DSDW er formand for CAB. CAB består endvidere af repræsentanter for Udenrigsministeriet, for Bangkok kommune, for Indenrigsministeriet (local dpt.), for anklagemyndigheden og andre repræsentanter med særlige kvalifikationer udpeget af ministeren (§ 9).

Før der kan gennemføres en fremmedadoption, skal barnet have været i pleje hos den kommende adoptivfamilie. Godkendelse til pleje (probationary placement) gives enten af Director General eller af Provincial Governor. Ansøgning om adoption af et thailandsk barn indgives til den statslige myndighed i provinsen (Provincial Governor), med mindre der er tale om ansøgere fra Bangkok og udlændinge, der ansøger Director General (§ 20).

Provincial Governor og Director General træffer afgørelse om ”probationary placement”, og afgørelserne kan indbringes for retten (§ 22).

CAB (adoptionsnævnet) afgør om adoption skal tillades (§ 27). Afgørelsen kan indbringes for retten.

Der er i loven (§32) fastsat regler om anonymitet.

I retningslinjerne – the guidelines - om international adoption er der fastsat en række materielle betingelser for adoption og regler om fremgangsmåden ved ansøgning om adoption. Der er krav til alderen – ansøgerne skal være mindst 25 år, og der må mindst være 15 års aldersforskel mellem ansøger og adoptivbarn. Der er krav om, at man skal være godkendt som adoptant i sit hjemland, og at man skal være gift, hvis man søger om adoption som en familie (som par). Ansøgningen skal ledsages af 1) Home Study Report, 2) en godkendelse fra hjemlandets adoptionsmyndigheder og 3) et løfte fra den relevante myndighed i hjemlandet om, at ansøgerne bliver superviseret i prøvetiden. Der er endvidere nøje opregnet hvilke dokumenter og erklæringer, der skal vedlægges ansøgningen.

Der henvises i øvrigt til generaldirektørens og det øvrige personales gennemgang af myndighedsstrukturen og sagsbehandlingen nedenfor.

Besøg hos myndighederne (DSDW)

Delegationen besøgte myndighederne mandag den 10. november 2003.

Deltagere:

DSDW's generaldirektør Mr. Wanlop Phloytabtim

Direktør for The Bureau of anti-Trafficking in Women and Children Mrs. Napa Settahorn

Direktør for Child Adoption Centre Mrs Saowanee Khomepatr

Supervisor I CAC Mrs. Chalatip Punnabutr

Samt flere andre

Generaldirektøren gennemgik kort baggrunden for den thailandske adoptionslov og redegjorde herunder for, at lovgivningen var nødvendiggjort af nogle episoder med børnehandel i 1977. Den nuværende adoptionslov er fra 1979 (med en ændring i 1990) Han redegjorde for de generelle thailandske godkendelsesbetingelser, herunder for krav til alder og aldersforskel mellem adoptant og adoptivbarn. Han oplyste, at han er formand for The Child Adoption Board, som i øvrigt har 5 medlemmer. Efter adoptionslovens artikel 9 kan nævnet også tiltrædes af andre sagkyndige udpeget af ministeren. Der kan højst være 8 medlemmer af nævnet, og halvdelen skal være kvinder.

CAC – Child Adoption Centre – er sekretariat for Child Adoption Board. Repræsentanterne fra CAC og DSDW redegjorde herefter mere detaljeret for adoptionssystemet.

Der er fire organisationer i Thailand, der har ret til at formidle børn til adoption. Det er Røde Kors, Holt Sahathai Foundation, Friends For All Children og Pattaya Child Welfare Foundation. Adoptioner til personer bosiddende i Bangkok og adoptioner til udlandet indgives til CAC, der også foretager matchingen, mens adoptioner til personer, der er bosiddende i andre dele af Thailand (provinsen), sker gennem de lokale distriktskontorer. Adoptionerne godkendes endeligt af adoptionsnævnet (CAB), uanset om de sker gennem de statslige børnehjem eller gennem de fire organisationer. CAC forbereder også adoptionssager fra de private børnehjem til nævnet (CAB) og sikrer sig, at de fornødne samtykker til adoption foreligger.

Mange lokale adoptioner sker som familieadoptioner (d.v.s. til den biologiske slægt).

Efter formiddagsmøde i DSDW, var der frokost. Om eftermiddagen fortsatte mødet i CACs lokaler. De spørgsmål, der blev drøftet på mødet/ møderne, er gengivet nedenfor ordnet efter emne.

CAC:

Child Adoption Centre har en medarbejderstab på ca. 40. Hovedsagligt ”social workers”. Sektionen for international adoption bestod af chefen Chalutip Punabutr og fire medarbejdere, som vi hilste på.

Statistik:

De fleste adoptioner i Thailand sker som indenlandske adoptioner. Omkring 4000 børn adopteres årligt indenlands. Ca. 500 – 600 børn bortadopteres til udlandet. Udlandets interesse for at adoptere thailandske børn er stor, og der er for tiden ca. 600 udenlandske ansøgere på venteliste. Tidligere havde ventelisten været endnu større, og det havde ført til, at CAC havde meddelt nogle lande og organisationer, at man ikke fremover ville modtage ansøgninger fra dem.

Tal for adoptioner til udlandet er illustreret i bilag 4.

Pattaya:

Pattaya Orphanage er ”adoption licensed”, hvorfor de selv foretager matchingen med de udenlandske forældre.

De statslige repræsentanter bragte selv episoden om Father Brennan frem¹. De gjorde herunder rede for, at sagen havde givet anledning til ekstra tilsynsbesøg på institutionen. Institutionens ledelse havde forsikret, at der ikke var noget om den historie, som havde stået i visse aviser. Den danske delegation oplyste, at sagen havde givet anledning til nogen presseomtale i Danmark, og at den var blevet fulgt med interesse. Presseomtalen havde ikke ændret adoptionssamarbejdet mellem Danmark og Thailand. Delegationen gav udtryk for, at man lagde vægt på, at de thailandske myndigheder havde undersøgt sagen, og at de foretog sig det fornødne med henblik på at sikre, at børnene på hjemmet levede under trygge forhold.

På forespørgsel blev det oplyst, at de statslige myndigheder aflægger besøg 1-2 gange om året på de statslige børnehjem. DSDW har lokalkontorer overalt i landet, og herfra føres der ligeledes tilsyn med børnehjemmene. Lederne af de statslige børnehjem deltager

¹ Episoden vedrører den amerikanske præst Father Brennan, som af to engelske journalister blev anklaget for samarbejde med pædofile, hvor han ifølge anklagerne stillede børn fra sit børnehjem Pattaya Orphanage til rådighed for homoseksuelle mænd. Father Brennan er efterfølgende - den 16. august 2003 – død 70 år gammel.

endvidere jævnligt i møder med CAC. Under disse møder behandles emner af fælles interesse, som f.eks. anvendelse af plejefamilier. De private børnehjems autorisation gælder for et år, og CAC aflægger besøg på institutionen, før godkendelsen fornys.

Samtykke til adoption:

Myndighederne lægger stor vægt på, at der foreligger de fornødne samtykker til adoption om muligt både fra moderen og faderen. Det tillægges endvidere stor betydning, at den mor og/eller far, der afgiver samtykke til adoption, også er den rette person. Ofte kræver det undersøgelse af ID-kort og andre papirer, hvilket desværre ofte sinker processen med at få barnet frigivet til adoption (se herom nedenfor).

Også når der er tale om hittebørn, gør man en stor indsats for at finde forældrene. Hvis barnet har nogle papirer på sig, prøver man at finde forældrene på baggrund heraf. Er et barn f.eks. fundet af politiet, anmoder man om en fyldestgørende rapport om fundet. Eventuelt fremlyses barnet i pressen. Tidligere var der i loven en grænse for, hvor længe man på den måde skulle lede efter et barns forældre, men i dag er der i princippet ingen grænse. Det afhænger af de konkrete forhold, hvor længe der går, før man opgiver at finde forældrene. Det blev i denne sammenhæng oplyst, at der ikke anbringes hittebørn på Pattaya. Private børnehjem kan kun modtage børn med samtykke fra moderen. De samtykker til adoption, der modtages af de private børnehjem, bliver efterfølgende vurderet i CAC.

Haagerkonventionen:

Det blev oplyst, at Thailand i princippet er klar til at tiltræde Haagerkonventionen. DSDW har færdiggjort arbejdet, og sagen afventer behandling i Udenrigsministeriet. CAC var ikke bekendt med, hvad sagen beroede på. På vores spørgsmål om, hvorvidt bestemmelsen i den thailandske lov om en 6 måneders prøveperiode havde betydning for muligheden for at tiltræde Haagerkonventionen, svarede deltagerne, at den ikke havde betydning.

6 måneders prøvetiden fremgår af den thailandske adoptionslov § 23, der er sålydende:

”Når generaldirektøren eller distriktskontoret beslutter et midlertidigt plejeforhold eller anbringelse (probationary placement) for barnet, får ansøger barnet i sin varetægt. Et midlertidigt plejeforhold kan ikke vare kortere tid end 6 måneder”.

Tidsrummet inden barnet frigives til adoption

Den danske delegation bragte emnet op på baggrund af gennemgangen af matchingsagerne for 2002. Det fremgik heraf, at der går forholdsvis lang tid fra børnene var kommet på institutionerne, til de blev frigivet til adoption – typisk 2 år. Man kunne

ikke udlede af sagerne, hvad der foregik i denne periode. Ofte var børnenes helbredsforhold således endeligt vurderet længere tid før matchingen. Det forekom problematisk for børnene, at de generelt var så længe på institutionerne, før de kunne hjemtages af adoptivforældrene.

Både DSDW og CAC delte vores bekymring, og oplyste, at en del af forklaringen på sagsbehandlingstiden var, at der gøres meget ud af at skaffe oplysninger om barnets identitet og at fremskaffe attester på barnet. Hertil kom, at både børnehjemmene og de statslige myndigheder manglede personale til at udføre de administrative opgaver. Man havde forsøgt at forenkle arbejdsgange og havde for at lette ansøgerpresset mod Thailand besluttet ikke at modtage ansøgninger fra nogle lande. Alle ansatte hos CAC arbejder hårdt, og det er svært at se, hvordan processen kunne fremskyndes.

Andre emner:

Endvidere drøftedes "medical guidelines". Delegationen opfordrede til, at det skema, som anbefales af Det Permanente Bureau i Haag, anvendes ved beskrivelse af børnenes helbredsforhold. Anvendelsen af skema vil muligvis endda kunne lette arbejdsgangen. CAC var positiv her over for og oplyste, at Holland havde rettet en lignende henvendelse til de thailandske myndigheder.

De statslige repræsentanter fortalte om handicappede børn, der er på særlige børnehjem. Nogle af disse adopteres som "special needs children". Den danske delegation redegjorde herefter for det danske adoptionssystem, herunder for det faseopdelte adoptionssystem.

Endelig blev emnet familieadoptioner og stedbarnsadoptioner drøftet. Vi orienterede om, at de thailandske myndigheder efter dansk ret også skal inddrages i familieadoptioner, hvor et thailandsk barn via adoption flyttes til Danmark.

Besøg på Pyathia Babies Homes den 11. november 2003

Børnehjemmet er beliggende i Bangkok på 264/1 Rama 6 Road.

På børnehjemmet mødtes delegationen samt Jane Baun fra Danadopt med institutionens leder Superintendent Nonthinee Petpaisit samt andre ansatte på børnehjemmet. Endvidere deltog repræsentanter for CAC. Vi fik forevist en videofilm om institutionen, og lederen fortalte om arbejdet på institutionen. Delegationen havde lejlighed til at stille spørgsmål, hvorefter der var rundvisning på nogle af børnehjemmets stuer.

Samtalen med ledelsen

Børnehjemmet er bygget i 1953.

Der er plads til 420 børn i alderen 0-6 år (for tiden 421), hvoraf langt størsteparten er under 3 år. Ca. 65 % af børnene betegnes som "abandoned", dvs. hittebørn. Sædvanligvis bliver disse børn indbragt af de mennesker, der har fundet barnet, eller af politiet, men også det nærliggende hospital indleverer børn. Børnene placeres på stuer med 30-35 børn efter alder. Når børnene bliver for gamle til en stue, bliver de flyttet til en anden. Man tilstræber at flytte små grupper af børn ad gangen, således at børnene har tilhørsforhold til en børnegruppe. Kommer der flere børn end børnehjemmet kan rumme, sendes de til et andet børnehjem. Der er 103 "caretakers" ansat, og normalt 3 "nannies" pr. stue pr. vagt. Der er ansat 4 sygeplejersker på hele institutionen og en psykolog. En læge, der er fast tilknyttet børnehjemmet, aflægger besøg hver dag. Psykologen testede ikke børnene. Ved behov for dette benyttede man det lokale hospital. Psykologen beskrev børnene som typisk institutionsretarderede med lidt forsinket tale og motorisk udvikling.

Børnehjemmet har en HIV-afdeling med plads til 60 børn, hvor der for tiden er 54 børn. Børnene fra denne afdeling har omgang med de andre børn, men de sover for sig selv.

Institutionen modtog ikke handicappede børn. Der boede dog enkelte børn med mindre handicaps på institutionen.

På spørgsmål om den nødvendige medicinhjælp - herunder også til behandling mod HIV - oplyste ledelsen, at man får den nødvendige medicin fra det stedlige hospital.

Delegationen stillede spørgsmål til sagsbehandlingstiden, da de børn, der anvises til adoption i Danmark ofte har været længe på institution, før de bortadopteres. Vi gjorde opmærksom på, at vi var bekendt med institutionens pligt til at forsøge at finde de biologiske forældre og stillede spørgsmål om, hvad institutionen gjorde for at fremskynde sagsbehandlingen. Ledelsen oplyste, at man udfolder de nødvendige bestræbelser på at finde frem til barnets familie for enten at få barnet hjemgivet eller for at få det placeret hos andre familiemedlemmer. Succesraten er dog ikke høj. I højst 5 % af tilfældene lykkes det at få oplysninger om moderen eller andre, og kun meget sjældent lykkes det at få barnet tilbage til familien/moderen. Institutionen har ikke statistik på, hvor længe børnene venter, før de kan frigives til adoption. Man er dog opmærksom på, at tiden er en faktor, som har stor betydning for børnene, og man ville gerne gøre mere for at fremskynde sagsbehandlingen. Det er ressourcerne, der afgør, hvor hurtigt sagerne kan ekspederes.

Observationer under rundvisningen på børnehjemmet

Børnene var placeret på stuer efter alder (0-6 mdr.) og opefter.

Alt virkede pænt og rent. Der manglede udendørsfaciliteter. Personalet virkede opmærksom på børnenes behov, men med 3 nannies pr. stue pr. vagt var det begrænset, hvor tæt kontakten mellem børn og voksne kunne være.

De allerfleste børn virkede raske, men vi så enkelte syge børn spredt mellem de andre, bl.a. en lille pige, der tilsyneladende var alkoholskaded, et hjertesyg barn, og en stor hjerneskaded dreng med dårlig kontakt. Drengen var pga. sin dårlige udvikling anbragt i en tremmeseng på en stue med meget yngre børn.

Besøg på Pakkred Babie's Home d. 11 november 2003

Delegationen besøgte Pakkred Babie's home, der ligger 15 km uden for Bangkok, på adressen 78/1 Moo 1, Thivanon Road, Bangtalad, Pakkred. Jane Baun fra Danadopt deltog foruden repræsentanter fra CAC, Miss Anchalee Danwirunhawanich samt Mrs. Chalutip Punnabutr.

Vi mødtes med lederen af børnehjemmet Wiphawa Udomratana samt andre ansatte på børnehjemmet.

Vi fik forevist en serie billeder i et powerpoint-show med engelsk synkronisering.

Ifølge børnehjemmets statistik bor der i alt 311 børn på hjemmet, fordelt med 195 drenge og 116 piger. Heraf var 260 børn under 3 år.

Det seneste år er der indkommet 157 børn, heraf er 95 indbragt som hittebørn fra bl.a. det nærliggende hospital. Resten af børnene kommer fra familier med sociale problemer, herunder familier hvor forældrene er i fængsel, eller er børn, der har været udsat for vanrøgt. 164 børn har i det seneste år forladt børnehjemmet, heraf 22 til indenlandsk adoption og 79 til international adoption. Det var ikke oplyst, hvad der er sket med de andre.

Der bor ikke decideret syge børn på børnehjemmet. "Disabled children" anbringes andre steder, hvilket også gælder HIV-børn.

Pakkred børnehjemmet har et "foster-home" projekt, hvilket betyder, at en del af børnene er anbragt i private pleje. Formålet med projektet var at træne børnene i at leve i en familie før adoption.

Børnene bor på afdelinger med 40 børn på hver. Børnene er inddelt efter alder. Der er knyttet 9-12 "caretakers" til hver afdeling i toholdsskift. Desuden har børnehjemmet frivillig arbejdskraft, også fra andre lande. Det er forskelligt, hvor længe de frivillige arbejder, og nogle arbejder blot få timer om ugen. Det var tydeligt, at børnehjemmet var glad for den ekstra hjælp, som de frivillige yder.

Der er 3 sygeplejersker på børnehjemmet. Der kommer lægebesøg 1 gang ugentligt. Herudover modtager børnehjemmet den nødvendige lægehjælp fra et nærliggende hospital.

Den danske delegation gav udtryk for sin bekymring med hensyn til den tid, der går, før børnene frigives til adoption. Ledelsen og repræsentanterne fra de thailandske myndigheder henviste til det besværlige arbejde med at finde frem til børnenes identitet med henblik på at finde de biologiske forældre.

Der er kun ansat få personer til at tage sig af papirarbejdet, og det er en meget tung proces at få fat i de relevante papirer på barnet og kontakt til eventuelle forældre. Dette arbejde kan f.eks. indebære rejser til fjernere egne i Thailand.

På forespørgsel oplyste ledelsen, at der kun sjældent kom noget ud af eftersøgningen. Højest 5-10 % gav resultat og højest 20 % heraf resulterede i, at børnene kom tilbage til deres oprindelige familie.

Pakkred modtog midler fra private sponsorer i Thailand og fra en fransk organisation.

Observationer under rundvisningen på børnehjemmet

Til forskel fra det første børnehjem, havde dette børnehjem flere udendørs faciliteter. Personalet brugte en del tid på gulvet sammen med børnene, men på grund af for lidt personale var børnene ofte overladt til at stimulere sig selv. Personalet virkede engageret i børnene, og der var pænt og rent overalt.

Også her var der syge børn blandt de raske, f.eks. børn med mongolisme og spastiske børn. Disse børn fik speciel fysioterapeutisk træning.

Besøg på Vieng Ping Children's Home i Chiang Mai den 12. november 2003

Institutionen er beliggende på 63/3 00 4, Tamboe Donkaew, Amphur Mae Rim, Chiang Mai 50180.

Jane Baun fra Danadopt deltog foruden Chalati Punnabutr og Mrs. Sirirat KarnKhamthorn fra CAC.

Vi blev budt velkommen af superintendent Manita Tulardilok.

En video/DVD om børnehjemmet og dets projekter blev forevist.

Børnehjemmet varetager traditionelle døgninstitutionsopgaver, men har i sin strategi valgt også at fokusere på en forebyggende indsats for de familier/mødre, der ikke uden hjælp kan opfostre deres børn selv. Med den forebyggende indsats ønsker man at fremme, at børnene kan blive i eget hjem. Man arbejder også med at få de børn, der ikke kan komme hjem, anbragt i plejefamilier.

Anbringelse i plejefamilier kan have flere former. Man opererer både med 1) foster homes 2) grouphomes og 3) private institutions. Vedrørende de større børn satser man bl.a. på projekter med job-placement.

Ordringen med plejefamilier er et fokusområde for Vieng Ping. Man håber på længere sigt, at de fleste af institutionens børn kan anbringes i private plejefamilier. Staten betaler plejefamilierne 2.000 baht (3- 400 kr.) pr. måned pr. barn.

Vieng Ping forsøger at udbrede anvendelsen af plejefamilieordningen til andre børnehjem, bl.a. gennem foredragsvirksomhed.

Institutionen er statslig, men modtager også private midler. Der er mulighed for at støtte Vieng Ping i form af sponsorat på 6.000 baht pr. barn.

Institutionen har et samlet antal børn på over 500, men aktuelt er der 156 beboere. Resten er anbragt i private plejefamilier. Børnene bor på afdelinger á 30-40, der er bemanded med to-tre medarbejdere. Personalet arbejder i toholdsskift. Der er jævnlige lægetilsyn med institutionens børn. Disse varetages som hovedregel af det nærliggende hospital. Der er

både ansatte og frivillige sygeplejersker på institutionen. En del af de ansatte er ikke-statsligt, men NGO finansierede.

Vieng Ping har også en afdeling for HIV-børn, der har daglig omgang med de andre børn. ("They are separated but not isolated").

Man mener, at der er 50.000 HIV børn i Thailand, og bare i den nordlige del af Thailand, som Vieng Ping dækker, var der i 1999 2000 børn, hvis forældre var døde af AIDS, mens mere end 5.000 børn levede med forældre, der havde HIV eller AIDS.

Den danske delegation gav udtryk for bekymring over den tid, der går, inden børnene bliver anvist til international adoption.

Også her fik vi oplyst, at det er et stort administrativt arbejde at få oplysninger om barnets identitet og forældre samt at skaffe de nødvendige samtykker. For Vieng Pings vedkommende gør der sig det særlige forhold gældende, at børnehjemmet har mange børn fra andre lande, da området grænser op til Burma, Laos, Cambodia og Kina. Da mange af børnene således ikke er thailandske statsborgere, besværliggør dette yderligere gennemførelsen af international adoption.

Oplysninger om børnenes biologiske forældre søges indhentet fra hospitaler og politiet. Endvidere fremlyses børnene i TV og aviser. Man erkender dog, at eftersøgning af forældre ikke er den store succes. Det lykkes kun i 5-10 % af tilfældene at finde forældrene. Selv i de situationer, hvor forældrene er kendte, er det svært at få samtykke til adoption. Ofte konstaterer en biologisk mor ved selvsyn, at hendes anbragte barn har det godt på børnehjemmet, og hun ønsker derfor ikke barnet hjemgivet. Alligevel vil hun ofte ikke opgive sit barn. Nogle af børnenes forældre er i fængsel. Dette er for tiden tilfældet for 89 børn. Disse forældre ønsker kun sjældent at give samtykke til bortadoption, idet barnets eksistens forventes at kunne bruges som argument for en løsladelse eller en kortere straf.

Institutionen oplever det som et pres, at modtagerlandene vil have sagerne fremmet yderligere, idet man ikke har de fornødne ressourcer til at gøre det bedre. Man er enig i, at det ville være bedre, hvis børnene kunne bortadopteret hurtigere.

Der var en kort drøftelse af betydningen for børnene af, at der gemmes så mange oplysninger som muligt om bl.a. barnets historie og herunder dets biologiske forældre.

Vieng Ping opretter journaler på alle børn, hvor så mange oplysninger som muligt bliver registrerede. Ofte er det dog uendeligt lidt man ved, idet børnene er blevet efterladt uden noget, der kan fortælle om deres oprindelse m.v.

Observationer under rundvisningen på børnehjemmet

Børnehjemmet svarede til de to øvrige statslige børnehjem, og også her var der pænt og rent overalt. Personalet virkede interesseret og engageret, men personaleressourcerne var beskedne.

HIV afdelingen virkede trist, og de små børn blev holdt i deres senge. Holdet af store HIV-børn var i spisesalen, da vi var på HIV-afdelingen.

Der var pæne udendørsfaciliteter.

Stedet var præget af at have en højtuddannet, effektiv og visionær kvindelig leder, der havde iværksat flere projekter, hvoraf det vigtigste var opbygningen af et net af plejefamilier til de institutionsanbragte børn. Herudover arbejdede børnehjemmet også på at rehabilitere børnenes familier.

Besøg på Pattaya Orphanage, fredag d. 14. november 2003

Vi besøgte Pattaya Orphanage, beliggende Sukumvit Highway Km. 144, Pattaya City. Efter forudgående aftale deltog også Saowanee Khomepatr og Chalutip Punnabutr fra The Bureau of Anti-Trafficking In Women and Children i besøget.

Fra Pattaya Orphanage deltog Denis Gervais, kaldet Father Denis, Office Manager Radchada Chomjinda og miss Suwana. Ved den senere rundvisning på The Design Chapel, på the School for the Disabled og på The Home for Street Children deltog bl.a. volunteer (sygeplejerske) Derek Franklin.

Vi startede med besøg på et par stuer for helt små børn og på The School for the Deaf. Herefter havde delegationen et møde med ledelsen af institutionen. Efter frokost blev vi vist rundt på en skole for unge handicappede og en afdeling for gadebørn.

Mødet med ledelsen

Father Denis og Radchada Chominda fortalte om Father Brennans start af Pattaya Orphanage. Egentlig startede Father Brennan i 1960 et andet sted, men slog sig i 1972 ned i Pattaya. Det startede som et hjem for hjemløse børn, men videreudvikledes med en skole for døve i 1968. I 1974 startede Father Brennan en skole for handicappede og i 1986 en

egentlig computerskole for fysisk handicappede. Skolen for blinde startede oprindeligt i bymidten, men ligger efter en udvidelse i 1999 sammen med den øvrige del af institutionen. Endelig startede Father Brennan gadebørnsprojektet i 1999. Hjemmet for gadebørnene ligger noget uden for Pattaya og har plads til 130 beboere.

Samlet har Pattaya Orphanage plads til 750 børn/unge. Der er 300 ansatte og 50 frivillige. Udgifterne til at drive institutionen ligger på 2.200 USD pr. beboer/elev. Staten yder kun ca. 450.000 baht (ca. 11.000 USD) til børnehjemsdriften, men til skolerne ydes omkring 4 mio. baht (ca. 97.800 USD). Lægehjælp og medicin betaler staten, og der ydes hjælp til de handicappede i form af et ugentligt besøg af et "mobile unit".

Der bor ca. 40 børn på hver afdeling/stue. Man benytter en del frivillig arbejdskraft, mange fra udlandet. Man har et særligt volunteer-program, hvor frivillige kan ansøge om at arbejde i en periode på institutionen. De frivillige bliver nøje vurderet på grundlag af deres ansøgning, C.V., straffeattest osv. Man ser helst, at de frivillige bliver på institutionen mindst et år. Der er mange frivillige og hele 2004 er besat med volunteers.

Institutionen må ikke modtage hittebørn, men der kommer somme tider børn fra hospitalet, som man ikke kender identiteten på. Institutionen gør meget ud af at få fastlagt ID på moderen og at fremskaffe House registration (en slags folkeregistrering)

Pattaya Orphanage har ikke HIV-børn.

Herefter drøftedes problemstillingen om, at børnene ofte er længe på institutionen, inden de kommer til Danmark. Vi henviste til, at der ofte går lang tid fra barnets helbred er undersøgt og beskrevet, til barnet matches, uanset der allerede foreligger et samtykke fra moderen til bortadoption. Det blev oplyst, at det samtykke, som en mor giver i forbindelse med, at hun afleverer sit barn til Pattaya Orphanage, normalt ikke betragtes som endeligt. Man vil gerne give hende muligheden for at tilbagekalde sit samtykke, hvilket dog højst sker i 5 % af tilfældene.

Men også i de tilfælde, hvor et barn virkelig ønskes bortadopteret, er papirgangen tung. Der skal skaffes ID på moderen og House Registration, og det er tit meget svært at få fat på moderen igen, når først barnet er anbragt. Hertil kommer, at kun en enkelt medarbejder har ansvar for det administrative arbejde vedrørende adoptionssager.

Endvidere vil institutionen, uanset et barn er velbeskrevet i journalen – "medical report" - og ser raskt ud, gerne være fuldstændig sikre på, at det ikke har sygdomme. Man har været

ude for, at et barn er sendt tilbage efter en anbringelse med henblik på adoption, og det vil man undgå gentager sig.

Endelig gav ledelsen udtryk for, at det ikke nødvendigvis er et mål i sig selv, at et barn bortadopteres så hurtigt som muligt. Efter børnehjemmets opfattelse er et barns fortsatte ophold på Pattaya Orphanage ikke i strid med, hvad der er bedst for barnet.

Delegationen redegjorde for det danske faseopdelte godkendelsessystem og oplyste, at det ikke ville forekomme, at et barn, der er kommet til Danmark som adoptivbarn, blev sendt tilbage til sit oprindelsesland. Hvis en adoption af en eller anden grund ikke kunne gennemføres, ville Adoptionsnævnet altid – efter aftale med hjemlandets myndigheder – sørge for at finde en anden familie til barnet.

Vi drøftede også helbredsoplysningerne og spurgte, om alle børn HIV testes. Vi understregede det vigtige i, at dette i givet fald fremgår af de papirer, der sendes til Danmark. Det blev oplyst, at alle børn blev testet. Når det ikke altid fremgår af papirerne, hænger dette sammen med, at nogle børn er testet, før de kommer til børnehjemmet. Man var interesseret i at se det skema vedrørende helbredsoplysninger, som Det Permanente Bureau i Haag foreslog anvendt. Vi fik forevist en konkret børnejournal, der indeholdt detaljeret beskrivelse af barnets udvikling, vaccinationer m.v.

For tiden er der 7 børn på børnehjemmet, der er matchet til danske ansøgere, og Danmark er det land, der får flest børn fra Pattaya Orphanage. Ifølge børnehjemmets egen statistik har Danmark adopteret 142 børn fra Pattaya Orphanage i perioden 1991-2003, svarende til i gennemsnit 11 om året. Der bortadopteres ifølge statistikken ca. 20-30 børn om året fra Pattaya til udlandet.

Pattaya Orphanage betegnede samarbejdet med AC som fint.

Vibeke Rønne og Father Denis

Indtryk af børnehjemmet

Børnehjemmet virkede meget veldrevet. På de afdelinger/stuer vi så, var der mange ganske små børn, men også mange voksne, herunder frivillige fra flere lande til at tage sig af dem.

Den spædbørneafdeling, der rummede vores målgruppe af børn, udgjorde kun godt 50 børn fordelt på 2 grupper. En spædbarnsgruppe med ca. 35 børn fra 0-2 år, og en gruppe på ca. 13 med 2-3 årige. Her var ingen HIV positive børn på institutionen.

Personaleressourcerne var markant bedre, end vi havde set på de statsdrevne hjem, bl.a. p.g.a. en stor gruppe frivillige fra hele verden. Det betød, at børnene var betydeligt mere ”på arm”, end vi havde oplevet det andre steder. Til gengæld blev de konfronteret med mange flere mennesker hver dag. Det er ikke muligt under et så kortvarigt besøg at opveje fordele og ulemper herved. Børnene virkede imidlertid bedre stimulerede, end de børn vi havde set på de statslige børnehjem.

Frokost på Redemptorists Center og besøg i The Design Chapel (kirken)

Vi spiste frokost sammen med ledelsen og repræsentanterne fra CAC, og fik herefter en guidet tur i kirken.

Besøg på The School for The Disabled

Vi fik en videogennemgang af projektet af en senior adviser og havde mulighed for at stille spørgsmål bagefter.

På skolen undervistes fysisk handicappede i EDB og finmekanik, navnlig reparation af elektronik, d.v.s. TV, radioer, videoer, DVD'er og computere. Undervisningen i EDB var delt op i flere kurser, hvor eleverne bl.a. fik indføring i programmering eller tekstbehandling og engelsk. Uddannelserne, der var et - eller toårige, var kompetencegivende. Beskæftigelsesmulighederne var meget fine, idet alle fik arbejde straks efter uddannelsens afslutning som følge af en særlig indsats fra skolens side. Nogle af de unge startede egen virksomhed f.eks. i de landsbyer, som de kom fra.

Skolen, der både havde drenge og piger, havde for tiden 203 elever. Året før var der 230 elever. Der var elever fra hele Thailand, og uddannelsen var gratis.

Skolen lægger foruden uddannelsen megen vægt på det sociale samvær mellem eleverne. Mange handicappede i Thailand har haft en dårlig opvækst, fordi de ofte er blevet udelukket fra det sociale liv. Gennem sportsaktiviteter og undervisning fik eleverne udviklet sociale færdigheder og fik her igennem mere selvtillid. Eleverne var udvalgt på baggrund af et forudgående positivt skoleforløb og skulle være ubemidlede.

Besøg på Home for Street Children

Ca. 10 km fra Pattaya Orphanage er opført et hjem for gadebørn. Det er helt nybygget og er også opført med tilskud fra bl.a. den danske Rotary i Rønne. Der er p.t. 108 børn på

denne del af institutionen, men det planlægges at udvide den til 350 børn, når et igangværende byggeri er færdigt.

Rundt om hjemmet har man måtte bygge en mur for at beskytte beboerne. De, der lever af at udnytte børnene, er modstandere af det arbejde, Pattaya Orphanage gør for gadebørn. Dette har bl.a. vist sig ved, at der ved en lejlighed er blevet skudt efter den medarbejder, der henter børnene på gaderne i Pattaya.

Vi fik forevist spisesal, legeplads, sovesale og bibliotek. De fleste børn var i skole under vores besøg.

Samlet indtryk af børnehjemmene i Thailand og konklusioner

Der synes ikke at være tvivl om, at det private børnehjem vi så, havde flere ressourcer til rådighed end de statslige børnehjem.

Bygninger, legefaciliteter og rengøringsstandard virker gode på både de statslige og det private børnehjem, mens inventar f.eks. borde og stole flere steder kunne trænge til udskiftning på nogle af de statslige institutioner.

Personalet viste alle steder engagement i børnene, men personaleresourcerne på i sær de statslige institutioner var meget begrænsede.

Der var en markant anderledes holdning til adoption på Pattaya end på de statslige børnehjem. Man så det på Pattaya ikke som et mål i sig selv, at børnene blev bortadopteret. Det vigtigste var, at børnene fik en god opvækst, og man mente, at man kunne give dem det på institutionen.

Samarbejdet mellem de statslige myndigheder, børnehjemmene og de to danske formidlende organisationer forekom gnidningsfrit, og der fremkom ikke oplysninger der tydede på, at ikke alle regler og procedurer blev fulgt. Som det fremgår af beskrivelsen af adoptionsproceduren ovenfor og af bilagene er den thailandske adoptionsproces meget tæt reguleret, og der lægges stor vægt på, at barnets biologiske mor eller forældre, hvis det er muligt, inddrages i processen. Vi har ikke grund til at tvivle på, at de børn, som adopteres fra Thailand reelt er frigivet til adoption.

Fælles for alle børnehjemmene er, at de børn, der besluttes frigivet til international adoption, er forholdsvis gamle. Hvis målet for et barns fremtid er international adoption,

må det anses for bedst stemmende med barnets tarv, at adoptionen sker så hurtigt som muligt. Det er modtagerlandenes erfaring, at de største vanskeligheder for et adoptivbarn med at tilpasse sig nye omgivelser og at tilknytte sig sin nye familie skyldes de langvarige institutionsophold. Det er derfor af stor vigtighed, at opholdet på børnehjemmet bliver så kort som muligt. Denne holdning blev delt af både personalet på børnehjemmene og i de statslige myndigheder. På grund af få personaleressourcer, stort modtagerområde og andre praktiske vanskeligheder er der imidlertid ikke udsigt til en forbedring på dette område.